

Vinko Žitnik | Podobe

Pogled iz vlaka

Skoz ozek dol drví večerni vlak,
za okni po rebréh med sadovnjaki
stojé poslopja, po dvoriščih, glej,
so psi, kokoši, gnoj, čebri, vodnjaki;
navzdol do proge vrste njiv ležé,
na njih pri delu sklonjeni ljudje —
kot zemlja rjavi, suhi — še skoz mrak
so videti, kot vstali bi iz njé...
Vlak mimo njih kot čas drví naprej,
a jaz jih zrem še v tëmi, daleč zad,
kako spet v zemljo vračajo se spat...

Potí na vasi

Na to plat hriba prostor sred vasi
kot brazdasta, široka dlan leži;
potí kot prsti od njegà držé
po bregu v svet na vse strani — ta gré
ob živi meji, plotu, hlevu, bajti,
tam ona ob gredàh, vrtéh jesenskih,
in tista pelje mimo hiš tja zad
v tujino preko zadnjih gór slovenskih.
A nič ne boj se — saj ne moreš zajti,
pa pojdi po kateri koli, kajti
po vsaki boš prispel do grobnih vrat!

Breze v mraku

Za reko pod obronkom vas molči,
za njo na vzhod raztezajo se njive,
pred njo za logom cesta se belí,
tam daleč spred goré kipé kot grive,

nebo nad zemljo v mraku je kot ulj
in zvezde so kot biserne čebele;
za poljem v loki, glej, ko rdeč metulj
trepeče ogenj, zadaj brezov gaj —
kot v noč kosti mrličev bi štrlele —
stoji in moje misli ohromele
prestavlja na žalobni smrtni kraj . . .

Križ na zvoniku

V jesenski dol poševna dnevna luč
vrè s hladnega večernega nebá,
pod bregom okna izpod črnih streh
žaré skoz krive veje po vrtéh
prek ravnih njiv tja daleč do gorá;
a sred vasi — v objemu hlevov, hiš —
kipí zvonik, na njem blešči se križ
kot prst, kažoč v nebo, kot božji ključ,
ki nam na koncu dni odpira duri
in nam pokaže vhod ob zadnji uri
v naš dom, ki je na oni kraj svetá . . .

Pokopališče

V zaviti strugi voda se blešči,
na dnu leži modrikast pas nebá,
za redkim jelšjem vidim kos ravní,
ki v soncu se zeleno lesketá;
za njo položno iznad kolovoza
se vzpenja reber do robú vasi,
na planem zgoraj cerkev se belí,
krog nje obzidje pa me spomni kraja,
kjer čas otožno z večnostjo se spaja,
kjer svet vso svojo ceno izgubi —
in kjer nas Bogu vrne zadnja groza . . .